

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389001136/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Strabads? »Ret godt!« var Svaret. Frøkenen smilede: »Har I ikke lagt paa Taarnkammeret? jeg synes, min Pige talte derom.« Junkeren bejaede det; men da han for Kjeresten vilde skjule sin Frygt, fandt han det nødvendigt, ganske at fornægte sit naturlige Bekjendskab. Frøkenen syntes ligesaa opsat paa at afnøde ham en Bekjendelse; hun forsikkrede: »Man kunde see paa hans Øjne, at han ikke havde sovet, og at han saae overmaade bleg ud.« For at ende dette piinlige Forhør, erklærede han det beskyldte Værelse for aldeles purificeret, og lagde til: at hun gjerne selv kunde sove der, naar hun blot havde Mod. »Da troer jeg og« sagde han leende, »at jeg engang skal forsøge det!« Hermed syntes denne Materie udtømt, og Man gik over til andre.

Efter den gamle Hertes Hjemkomst forløb et Par Dage, for Taarnkammeret kom paa Bane; thi først havde Man fuldt op at gjøre med at optænke, fremsætte og bedømme de mange forskjellige Maader, paa hvilke sorte Mads kunde have været fanget, samt med at opfinde de rimeligste Hypotheser angaaende hans nærværende Opholdssted. Og dernæst medtog det en lang Tid, omstændelig og nøjagtig at fortælle de tvende Dages Uhrfuglejagt ved Rydhauge. Da nu ogsaa dette rige Æmne omsider var udtømt – det vil sige: da enhver baade skudt og fejlet Fugls Historie var fortalt, tilfredsstillende Grunde anførte ved ethvert Fejlskud, skarpsindige Sammenligninger anstillede mellem Hunde og Geværer o.s.v., o.s.v. – begyndte Frøkenen at lede Samtalen hen paa det berygtede Værelse, idet hun fortalte sin Fader Kjerestens Natteleje der, og gjorde ham opmærksom paa dennes usædvanlige Alvorlighed. Han havde nu i dette sit andet Forhør tvende Inquisitorer, af hvilke især den unge Dame gik ham saaledes paa Klingen med sine skjelmiske Drillerier, at han omsider fandt for godt at tilbagekalde sin forrige Benægtelse, og tilstaae, at han ikke skjøttede om at ligge der oftere. »Er det for en Cavalier?« sagde Frøkenen, »at være bange for en Skygge? jeg er kun et Fruentimmer, og dog tør jeg prøve at bestaae et saadant Eventyr.« »Det koster min Fux,« svarede Junkeren, »I vover det ikke!« »Jeg sætter min Belle lige imod!« raabte hun. Man troede, det var hendes Spøg; men da hun haardtakkede paastod Væddemaalets Holdelse, stræbte baade Kjeresten og Faderen at formaae hende til at afstaae fra saa voveligt et Foretagende. Hun var ubevægelig. Nu ansaa Junkeren det altsaa for nødvendigt, at skrifte Alt reentud. Den Gamle rystede paa Hovedet; Frøken Mette loe, og paastod han havde drømt, og, for at overbevise

ham derom, fandt hun sig saa meget mere forpligtet til at opfylde sit Løfte. Den gamle Herre, hvis Faderstolthed smigredes ved Datterens Mod, gav hende nu sit Bifald; og Alt, hvad Junker Kaj kunde opnaae, var: at en Klokkestreng blev anbragt ved Sengen, og at hendes Kammerpige maatte ligge paa en Feldtseng i samme Værelse. Frøkenen betingede sig derimod, at alle Mennesker paa Gaarden skulde forblive i deres Senge, at det ikke siden skulde hedde: Man havde bortskræmmet Spøgelse, og at Ingen maatte have Lys efter Klokken ellev. Fader og Kjereste maatte tage Natteqvarteer i det saakaldte forgyldte Gæstekammer, som kun var adskilt fra Taarnkammeret ved en lang Gang. Hos dem hang den Klokke, med hvilken den unge Dame i Nødsfald kunde ringe Storm. Moderen – ikke mindre heroisk end Datteren – gav villig sit Minde til Eventyret; og næste Nat blev bestemt til dets Udførelse.

4. Bortførelsen

Dersom jeg hos Nogen skulde have vakt Forvenninger om et nyt Spøgerie, gjør det mig virkelig ondt; og det saa meget mere, som det første maaskee nu ogsaa tør tage mod en naturlig Forklaring, og ende sig med et: »Pyt! ikke Andet!» Men saa glæder det mig igjen, at jeg til Erstatning for en rigtig Spøgelsehistorie kan opvarte med en saa regulair Bortførelse, som nogensinde fandtes i Romaner: en Bortførelse ikke om Dagen, men om Natten; ikke gjennem Døren, men gjennem Vinduet; ikke tilvogns, men tilhest.

Den vigtige Nat, der skulde afgjøre Fuxens og Isabellens fremtidige Skjæbne, gav Herskab og Tyende kun lidt Søvn: alle laae i spændt Forventning af de Ting, som skulde komme. Katternjav, Ugleskriig, Hundetuden forjog Ole Lukøje hvergang han kom listende. Staldkarlene hørte Hestene puste, snørke og sparke; det kom Ladefogden for, at Man slæbte med Sække paa Lofter; det var for Mejersken accurat som om Gyngeskjermen var igang; og Huusholdersken fornåm tydelig, at det rumsterede i Spisekammeret. Der kom ikke mere Søvn i det forgyldte Kammer: Herren og Junkeren laae tause og skottede imellem til den lille Sølvklokke, som hang imellem dem; men den var og blev stum. Da Taarnuhret slog Eet, begyndte Junkeren at ansee sit Væddemaal for halv tabt; men trøstede sig med, at Tab til sin